

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: D. R.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, č. j. OAM-508/ZA-
ZA11-ZA03-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně neodůvodněná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil Gruzii jako bezpečnou zemi původu a uvedl, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii za bezpečnou zemi považovat.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce má zato, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, proto se domáhá přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku.
4. S poukazem na § 16 odst. 2 zákona o azylu žalobce uvedl, že domněnka tzv. bezpečné země je vyvratitelná a je tedy potřeba zkoumat v každém jednotlivém případě, zda i ve vztahu k žadateli o mezinárodní ochranu lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, když jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Dle jeho názoru nesprávně vyhodnotil jeho žádost, neboť neshromáždil dostatek aktuálních a pro vydání rozhodnutí relevantních podkladů. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spise a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný v rozhodnutí nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce, jako jediný podklad použil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020. Z ní však odkazuje pouze na obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti žalobce.
5. Žalobce má zato, že během řízení uvedl relevantní skutečnosti pro posouzení, zda mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. V případě návratu do Gruzie se obává o své zdraví a život. V zemi původu se zadlužil, nebyl schopen dluh splácet a věřitelka dluh vymáhala prostřednictvím kriminálních, kteří žalobci začali vyhrožovat. Důvodem zadlužení žalobce bylo onkologické onemocnění jeho manželky, ta měla po operaci stále zdravotní potíže, které vyžadovaly další léčbu. Žalobce si nejdříve půjčil peníze v bance, když ale nebyl schopen půjčku splácet, banka jeho dům, kterým za půjčku ručil, prodala. Poté si půjčil část peněz od známých a nakonec si půjčil peníze od „lichvářky“. Když nebyl schopen dluh splácet, poslala na něj vymahače, kteří mu nejprve vyhrožovali a po nějaké době ho zbili před jeho domem. Žalobce se obrátil se žádostí o pomoc na policii, tam mu bylo ale sděleno, že musí mít nějaké důkazy, jinak mu nemohou pomoci. Žalobce se proto rozhodl odejít. Manželku odvezl k sestře do Tbilisi a sám odjel přes Polsko do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu. V případě, že by byl nucen vrátit se do země původu, obává se o svůj život, neboť není schopen svůj dluh splatit a najatí vymahači mu v takovém případě vyhrožují zabitím. V případě návratu do Gruzie mu tedy hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
6. Žalobce závěrem vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu.

Vycházel tak z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.

8. Žalovaný s poukazem na § 16 odst. 2 zákona o azylu konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje v současnosti Gruzii, s výjimkou Jižní Osetie a Abcházie, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, z něhož plyne, že „... žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“. Hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí proto leží právě na samotných žadatelích a žalobce uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál. Žalovaný připomněl, že jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že manželka je onkologicky nemocná a kvůli tomu se zadlužil, v poslední době ale nebyl dlužné peníze schopen splácet a věřitel - soukromá osoba mu v této souvislosti vyhrožuje. Posledním místem bydliště žalobce uvedl město Batumi, které spadá pod kontrolu gruzínské vlády, ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. Dle žalovaného se za této situace může jako občan Gruzie v případě problémů obrátit na kompetentní orgány své země a využít dostupné vnitrostátní prostředky. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 185/2004, ve kterém je uvedeno, že „za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“ K pochybnostem žalobce o fungování policie žalovaný konstatoval, že každý občan Gruzie může v případě potřeby podat trestní oznámení na příslušné pracoviště policie a za předpokladu, že následně nebude spokojen s řešením situace ze strany policie nebo jiných státních orgánů, může podat stížnost proti postupu policejních složek u prokuratury, popřípadě u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Žalobce se poté, co mu police v Batumi nijak nepomohla, již na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil, protože by to dle jeho názoru nemělo žádný smysl. Žalovaný k tomu uvedl s poukazem na judikaturu, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu důvod pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá.
9. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že správní orgán při posuzování jeho žádosti postupoval formálně, měl použít širší okruh zdrojů o situaci v Gruzii, neboť je to zkorumpovaný stát, v němž hrají rodinné vazby větší roli než zákon, nemůže se proto vyhnout nezákonnému pronásledování, mučení nebo nelidskému a ponižujícímu zacházení. K tomuto svému tvrzení poukázal na závěry mezinárodní organizace Transparency International, dle nichž má Gruzie podle indexu vnímání korupce (CPI) skóre 55 a je na 45. místě ze 180 zemí, a současně uvádí, že koncentrace moci je v Gruzii vážným problémem. Dle žalobce je chybou správního orgánu, že nevzal v potaz tyto informace od Transparency International a neporovnal je s jeho případem. Žalobce má zato, že prokázal, že v jeho případě Gruzii za zemi, kde není korupce, považovat nelze.

Zdůraznil, že jeho problém není ekonomický, tedy v tom, že má dluhy, ale v tom, že ti, kterým dluží peníze, mají spojení s orgány činnými v trestním řízení v Gruzii.

IV. Jednání před soudem

10. Jednání soudu konaného dne 18. 5. 2022 se žalobce nezúčastnil. Žalovaný setrval na svých argumentech a procesních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 13. 7. 2021 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 22. 7. 2021 poskytl údaje k podané žádosti, přičemž k jejímu důvodu uvedl, že jeho manželka je onkologicky nemocná a on se kvůli tomu v Gruzii zadlužil. V poslední době však nebyl schopen peníze věřiteli splácet a tato soukromá osoba mu v této souvislosti vyhrožuje. V případě návratu do vlasti má proto obavu, že mu tento věřitel a jeho lidé nějak ublíží.
13. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm mimo jiné zopakoval, že manželce před šesti lety diagnostikovali rakovinu kůže a on si v souvislosti s její nemocí vypůjčil peníze, které není schopen splácet. První operaci podstoupila v Gruzii, ale měla stále zdravotní potíže, proto se obrátili na tureckou nemocnici, tam se však za léčbu muselo platit. S platbami mu nejprve pomáhala celá rodina, avšak to nestačilo. Proto si na přelomu let 2016 a 2017 vypůjčil peníze v bance. Tam po nějakou dobu dluh splácel, avšak pak to již nešlo a banka na umoření dluhu prodala jeho dům. Peníze na další léčbu si žalobce půjčoval od kamarádů a známých a nakonec si šel peníze půjčit za jednou ženou. Ani tento dluh následně nedokázal splácet. Věřitelka dluh začala vymáhat prostřednictvím kriminálních osob. Ti k němu přišli poprvé v lednu 2021 domů s tím, že musí dluh do půl roku splatit, následně mu vyhrožovali, že pokud dluh nesplatí, tak že ublíží jemu i jeho rodině. Asi před třemi měsíci ho čtyři neznámé osoby před domem zbily a opět po něm vyžadovaly vrácení peněz. Po tomto incidentu utekl do Kutaisi a svou manželku odvezl k sestře do Tbilisi. Obrátil se na policii v Batumi, ta však chtěla, aby pořídil nějaké důkazy. Žalobce však na to, aby pořídil kamery, neměl peníze, navíc neznal ani identitu těchto osob. Proto se rozhodl odcestovat. Na nikoho dalšího se se žádostí o pomoc neobrátil, rovněž ani na žádný nadřízený policejní orgán policie, protože by to nemělo smysl, když mu policie nepomohla. Během svého pobytu v Kutaisi žádné potíže neměl. Kromě těchto událostí žalobce neměl nikdy v Gruzii žádné problémy, rovněž neměl potíže se státními orgány.
14. Ve správním spise je dále založena zpráva, kterou pro své rozhodování zajistil žalovaný, a to Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - listopad 2020.
15. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se žalobce seznámil dne 27. 7. 2021. Při něm předložil některé doklady o onkologickém onemocnění manželky.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť shledal naplnění

podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze tohoto „zkráceného“ řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu správní orgán hodnotí a soud přezkouvává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu.

17. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *„bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv“*.
19. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se *„jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“*.
20. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že *„jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
21. Dle § 2 prováděcí vyhlášky k zákonu o azylu č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika Gruzii za bezpečnou zemi původu.
22. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Základem vnitrostátní úpravy k této problematice je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních

pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Česká republika využila možnosti přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu, ten obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“). Dle § 2 této vyhlášky Česká republika považuje Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu.

23. Lze konstatovat, že žalovaný byl pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce z důvodu její zjevné nedůvodnosti dle § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen prokázat, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že prováděcí vyhláška k zákonu o azylu uvedenou zemi výslovně ve svém § 2 zmiňuje, byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie jako země původu, přičemž součástí správního spisu je i zpráva Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - listopad 2020. Žalovaný tedy splnil tuto svou základní povinnost týkající se zjištění skutkového stavu v tomto směru a nutno konstatovat, že žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu jsou proto žalobní námitky směřující proti posouzení Gruzie jako bezpečné země původu, proti nedostatečnému a neúplnému shromáždění informací o zemi původu a nezjištění skutkového stavu nedůvodné.
24. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v řízení o udělení mezinárodní ochrany konkrétní žadatel prokázal opak, tedy že v jeho případě podmínky stanovené § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nejsou naplněny a že tak v jeho individuálním případě nelze zemi jeho původu považovat za bezpečnou. Z toho vyplývá, že charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadateli. Je na něm, aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze, tedy že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Pro takové prokázání musí předložit závažné důvody (srov. čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice), kterými zpochybní pro svůj konkrétní případ existenci jednotlivých charakteristik bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Je tedy povinností žadatele nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení i prokázat.
25. K obdobnému závěru (jak správně poukázal i žalovaný) pak dospěl i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, v němž uvedl, že *„žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité*

země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení však žalobce v předcházejícím správním řízení nedostál.

26. V dané věci žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru tvrdil, že z Gruzie odešel proto, že měl obavu z vymahačů dluhů, které na něj poslala věřitelka, od které si půjčil peníze, a ti mu vyhrožovali a také jej fyzicky napadli. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 3 a 4) vycházel z hodnotící zprávy Gruzie jako bezpečné země původu, z níž mimo jiné citoval, že občané Gruzie mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížnosti ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím, že případnou nečinností či zneužitím pravomoci státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který vystupuje za dodržování lidských práv velmi aktivně, a že i řada nevládních organizací poskytuje efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Dále uvedl, že organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2020 přiřazuje Gruzii status „částečně svobodná“, která splňuje, s výjimkou regionů Abcházie a Jižní Osetie, základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neměl v zemi původu žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, ani žádné jiné problémy kromě popsanych výhrůžek ze strany soukromých osob. Sám pouze jednou vyhledal pomoc policie, která však žádala předložení důkazů, jinak mu nepomohla. Na jejich postup si však nikdy nikde nestěžoval, ani se nepokusil vyhledat pomoc u jiných policistů, prokuratury (resp. státního zastupitelství) či dalších státních orgánů ve vlasti. Žalobce tedy nevyužil všech možností, jež jeho domovský stát nabízí. V jeho případě tak nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout pomoc. Tím spíš, když on sám s policisty dále nespolečně pracoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii i na základě výpovědí žalobce, lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii za takovou zemi považovat.
27. Krajský soud s uvedeným plně souhlasí a doplňuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že obava z útoků soukromých osob není zásadně relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, čj. 4 Azs 440/2004-53). Ačkoliv jednání spočívající v použití psychického nebo fyzického násilí může být považováno za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice, tak takové jednání musí mít původce ze strany státu, organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, či nestátních původců (pokud by bylo prokázáno, že stát či organizace ovládající stát nejsou schopni nebo ochotni dané osobě poskytnout ochranu před takovým jednáním). Nemožnost domoci se ochrany u orgánů Gruzie by mohla založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud by tyto státní orgány namítané ohrožení *„podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod.*

Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového obhození „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008-47).

28. Žalobce netvrdí, že by původcem případného napadení byl stát nebo organizace ovládající stát, v daném případě se má jednat o soukromou osobu (věřitelku, resp. její vymahače dluhů). V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2020, čj. 6 Azs 262/2019-35, pak plyne, že *„pokud se stěžovatel nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich nefunkčnosti“.* Tím spíše tento závěr platí v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť z výše uvedeného plyne, že možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu.
29. Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních informací o zemi původu a že nezjistil tak správně skutkový stav věci. K tomu krajský soud konstatuje, že žalovaným zajištěnou informaci o zemi původu žalobce (shora zmíněnou hodnotící zprávu), která je založena ve správním spisu, shledal objektivní, transparentní i aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71). Žalovaný takový v praxi obvyklý podklad, mezi které patří i předmětná hodnotící zpráva (vycházející z podkladů zpracovaných mezinárodními organizacemi jako např. Amnesty International, OSN a dalších), použil. Krajský soud tedy uzavírá, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobce za daného stavu za zcela dostatečné.
30. Žalobce ve své replice na vyjádření žalovaného poukazoval na závěry mezinárodní organizace Transparency International, dle nichž je Gruzie podle indexu vnímání korupce na 45. místě ze 180 zemí. Žalobce má proto zato, že prokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za zemi, kde není korupce. To však žalovaný netvrdil a z napadeného rozhodnutí nic takového ani neplyne. K tomu je nutno konstatovat, že skutečnost, že v zemi existuje korupce, bez dalšího neznamená, že kterýkoli občan země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Ani žalobce sám nic konkrétního v tomto směru v průběhu celého správního řízení (ani následně v žalobě) ve vztahu ke své osobě nespecifikoval, přičemž za důkaz o tom rozhodně nemůže postačit jeho tvrzení, že když se se svým problémem obrátil na policii, že ta chtěla, aby pořídil nějaké důkazy, jinak že mu nepomohou. Lze zároveň dodat, že korupce státních orgánů představuje celosvětově rozšířený problém postihující i země s vyspělejšími demokratickými standardy, než jaké existují v Gruzii.
31. Krajský soud se tedy zcela ztotožnil se žalovaným, že v případě žalobce je zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za podřaditelné pod příslušná ustanovení o azylu. Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, odkud však žalobce

nepochází) splňuje kritéria pro hodnocení bezpečné země původu a z výpovědi žalobce v rámci správního řízení, ani z obsahu podané žaloby nelze dovodit, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil, resp. žalobce neunesl zvýšené břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k prokázání toho, že ve vztahu k jeho osobě země původu bezpečnou zemí není.

32. Krajský soud uzavírá, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, posoudil žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo ze sdělení žalobce, obstaral dostačující podklady pro to, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou, přičemž dostatečně odůvodnil, proč žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno Gruzii za bezpečnou zemi považovat. Krajský soud neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. května 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: I. S.

